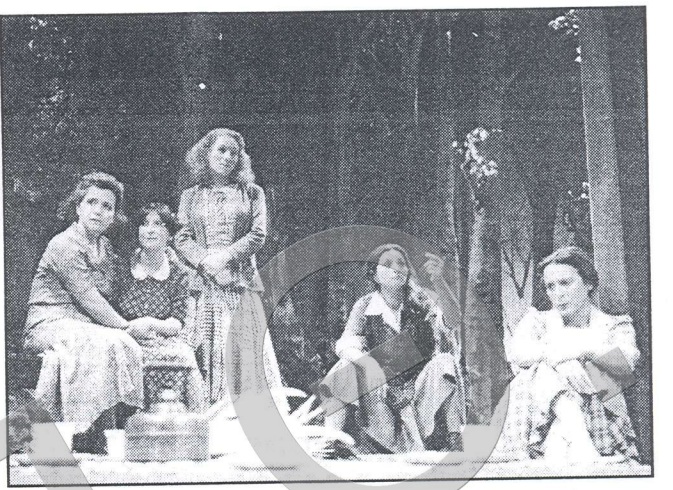
ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΤΥΠΟΥ
Θ.ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ-Θ.ΑΝΑΣΤΑΣΙΛΑΚΗΣ
ΤΗΛ. 724-918 721-983 FAX. 726-427
http://www.diavlos.gr/kpt-press-clipping/

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΑΔΕΣΜΕΥΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΛ. 9296001 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 234244 (4 γραμ.), FAX 234534

01 ΑΠΡ. 1998

Χορεύοντας με τη νοσταλγία

Στην «Πειραματική Σκηνή της Τέχνης», στη Θεσσαλονίκη

Ρούλα Μανισάνου, Μένη Κυριάκογλου, Στέλλα Μιχαηλίδου, Ελένη Δημοπούλου, Εφη Σταμούλη στο έργο του Μπράιαν Φριελ «Χορεύοντας στη Λούνασα»

Από τη μια, η λυτρωτική δύναμη του χορού, που φτερουγίζει πάνω από τα τείχη της άχαρης καθημερινότητας, που απελευθερώνει καταχωνιασμένες αισθήσεις, που μιλάει τη γλώσσα του σώματος. Από την άλλη, η νοσταλγία των παιδικών χρόνων με τη θαλπωρή αλλά και τα βάσανα των μεγάλων, ιδωμένα μέσα από τον εύπλαστο καθρέφτη της μνήμης.

Ενα θαυμάσιο έργο του Ιρλανδού **Μπράιαν Φριελ** (πέρσι απολαύσαμε τη «Μόλι Σουίνι» του στο «Απλό Θέατρο»), το **«Χορεύοντας στη Λούνασα»**, είδαμε πρόσφατα στη Θεσσαλονίκη σε μια χυμώδη παράσταση στο θέατρο «Αμαλία» από την **«Πειραματική Σκηνή της Τέχνης»**. Τη 19χρονη «Πειραματική», που όσες φορές έτυχε να δούμε τελευταία χρόνια, χαρήκαμε το σεμνό και άψογο επαγγελματισμό της, το αγαπημένο δέσιμο των μελών της, το λόγο ξένων σύγχρονων και προικισμένων συγγραφέων, άπαιχτων στην Αθήνα (Γιασμίνα Ρεζά, Κατρίν Αν, Σάρλοτ Κίτλι, Τ. Γουερτενμπέικερ, Τομ Μέρφι), αλλά και κλασικών, όπως και Ελλήνων δημιουργών.

Το καλοκαίρι του '36 θυμάται ο αφηγητής του έργου, τότε που, 7χρονος, ζούσε στο χωριό με την ανύπαντρη μητέρα του και τις τέσσερις αδελφές της. Πέντε γυναίκες ανάμεσα στα 30 και τα 40, που βολοδέρνουν για να τα βγάλουν πέρα, έχοντας συντροφιά ένα παλιό ραδιόφωνο και τον ιερέα αδελφό τους, που γύρισε από την Αφρική «φευγάτος» και αλλαγμένος από τις τελετουργίες των μαύρων. Ο απόηχος του πανηγυριού του θερισμού, οι ρωγμές στον χριστιανική τάξη του σπιτιού από το ιαματικό ξέσπασμα χορού μεταξύ τους, η απρόοπτη επίσκεψη του μποέμ πατέρα του παιδιού, γοητευτικού φανφαρόνου και δεξιοτέχνη του χορού, οι αντιθέσεις και οι καημοί των γυναικών, συνθέτουν μια πινακοθήκη χαραμισμένων ζωών.

Σ' αυτή την αναζήτηση του χαμένου χρόνου με καταφύγιο το χορό, που φαίνεται να έχει εκλεκτικές συγγένειες με τις «Τρεις αδελφές» του Τσέχοφ, συνέβαλαν θετικά η λεπτοδουλεμένη σκηνοθεσία (Νίκος Χουρμουζιάδης), το ζεστό σκηνικό του κουζινικού νοικοκυριού μαζί με τον κήπο (Ιωάννα Μανωλεδάκη), ο ομαδικός παραδοσιακός ιρλανδικός χορός αλλά και τα ζευγαρωτά φοξ τροτ (Ντάνης Λαδόπουλος) και, βεβαίως, οι πέντε γυναικείοι χαρακτήρες, ζωγραφισμένοι με όμορφα ημιτόνια, από τις Στέλλα Μιχαηλίδου, Ελένη Δημοπούλου, Ρούλα Μανισάνου, Μένη Κυριάκογλου, Εφη Σταμούλη, όπως και οι τρεις αντρικοί -οι δύο αλαφροΐσκιωτοι και ο αφηγητής-, εξίσου καλά ερμηνευμένοι από τους Νίκο Λύτρα, Γιώργο Γλάστρα και Στάθη Μαυρόπουλο.

Γ. ΒΙΔΑΛΗΣ